

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718206278
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6718206278.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a JUDr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu MLM AGRO a.s., so sídlom 962 61 Breziny 131, IČ:O31 563 201, právne zastúpeného Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Miletičova 5B, 821 08 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 36 731 544, proti žalovaným 1/ Tomáš, spol. s r.o., so sídlom 966 01 Dolná Ždaňa 142, IČO: 30 228 646, právne zastúpený URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, 2/ Q.. G. P., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom XXX XX I. N., právne zastúpenému MÉSZÁROS BARIAKOVÁ advokátska kancelária s.r.o., so sídlom P. O. Hviezdoslava 344/23, 960 01 Zvolen, IČO: 52 488 047, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 8C/38/2018-158 z 18. septembra 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu žalobcu zamietol (I. výrok). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému 1/ a žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania (II. výrok).

2. Prvoinštančný súd rozhodnutie odôvodnil tým, že pokiaľ sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom presne špecifikovaných nehnuteľností vedených na LV č. XXX k.ú. I. a na LV č. XXX k.ú. Z. Y., nepreukázal, že kúpne zmluvy zo dňa 02. 02. 2009, zo dňa 24. 06. 2009 a zo dňa 07. 03. 2014, ktorými nehnuteľnosti prevádzal na žalovaného 1/, resp. žalovaného 2/ sú neplatnými právnymi úkonmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) kvôli rozporu s dobrými mravmi. Žalobca totiž nepreukázal svoje tvrdenia, že kúpne ceny nehnuteľností boli podhodnotené oproti ich reálnym trhovým cenám a že by za neho konajúce fyzické osoby a osoby konajúce za žalovaného 1/, resp. žalovaný 2/ postupovali v rozpore s ust. § 59a Obchodného zákonníka.

3. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Žiadal rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. V odvolaní namietal, že okresný súd síce vykonal dôkaz výsluchom žalovaného 2/, neumožnil ale kladenie otázok a tento svoj postup v rozsudku nezdôvodnil. Zopakoval, že predmetné zmluvy sú

neplatnými právnymi úkonmi z dôvodu, že dotknuté fyzické osoby konali za kupujúceho a zároveň za predávajúceho a súčasne dojednané kúpne ceny boli zjavne neprimerane nízke, pričom konajúce fyzické osoby zneužili svoje postavenie, aby za neprimerané ceny vyviedli nehnuteľnosti z jeho majetku a obohatili seba, resp. nimi ovládanú spoločnosť a im blízku osobu. Podľa žalobcu je na prvý pohľad zrejmé, že kúpne ceny boli celkom zjavne neprimerané a je absurdné o tom vôbec diskutovať. Preto nie je potrebné na preukázanie tejto skutočnosti vykonávať znalecké dokazovanie. Žalovaný 1/ nijak nepodložil primeranosť cien, resp. spôsob ich určenia. Ak prvoinštančný súd uviedol, že nenavrhol dôkaz svedčiaci o neprimeranosti cien, ohľadne toho navrhol vypočuť všetky zainteresované fyzické osoby - žalovaného 2/ a B., R., L. a I. L., čo ale súd nevykonal. To, že menovaní nebudú vypočutí sa dozvedel až na pojednávaní a v reakcii na to navrhol vykonať iný dôkaz - vyjadrenie realitnej kancelárie, čo ale súd neakceptoval uplatniac sudcovskú koncentráciu konania. Nemusel pritom preukazovať znaleckým posudkom neprimeranosť kúpnych cien, ktorá je úplne zrejmá. Súd nezákonne aplikoval sudcovskú koncentráciu konania, ktorá je určená na zabránenie zbytočnému predlžovaniu konania, čo ale nebol tento prípad. Žalobca nesúhlasil ani s konštatovaním okresného súdu, že v prípade úspechu v spore by sa obohatil o sumu 100.000,- Eur a ani s tým, že okresný súd sa nezaoberal rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/342/2016, ktoré riešilo obdobnú vec.

5. Žalovaný 1/ vo vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Podľa neho prvoinštančný súd správne vyhodnotil dôkazné bremeno aj návrhy na vykonanie dokazovania. Žalobca len účelovo tvrdil neprimeranosť odplaty a ani to nepreukázal. Kúpna cena sa riadi dopytom a ponukou v danom momente a žalobca v tomto smere nepredložil vôbec nič. Žalobcom označené odvolacie dôvody tak neboli naplnené.

6. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že výsluch strany sporu je upravený v ust. § 195 CSP a z neho nevyplýva, že by súd musel umožniť inej strane sporu kladenie otázok protistrane. Žalobca sa pritom na pojednávaní možnosti kladenia otázok ani nedomáhal. Ohľadne neprimeranosti kúpnych cien žalobca nepredložil žiaden dôkaz a ani len tvrdenie, aké ceny by boli primerané. On nehnuteľnosti nadobudol za adekvátnu cenu o čom doložil dôkaz o priemerných cenách nehnuteľností. Ak sa žalobca rozhodol predať mu nehnuteľnosti za dohodnutú kúpnu cenu a táto bola primeraná, nemôže žalobca zmluvu napádať iba z dôvodu zmeny v jeho vlastníckej štruktúre. Ako dobromyseľný nadobúdateľ nemôže byť dotknutý na svojich právach. Preto ak bol žalobca poškodený predchádzajúcim vedením, môže postupovať podľa § 194 ods. 6 a 7 Obchodného zákonníka. Žalobcom označené rozhodnutie krajského súdu pritom nie je použiteľné v prejednávanej veci. Napokon žalovaný 2/ poukázal na to, že žalobca nemohol byť úspešný v spore ani z procesných dôvodov, pretože neformuloval žalobný návrh v súlade s ust. § 457 OZ a tak u neho absentuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

7. V nasledujúcich písomných vyjadreniach sporové strany už iba opakovali prv prednesené argumenty a preto je nadbytočné ich znovu uvádzať, lebo neobsahovali žiadne nové, či iné právne relevantné okolnosti týkajúce sa tohto sporu podstatné pre rozhodnutie odvolacieho súdu.

8. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

9. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal určenia, že je vlastníkom v žalobe špecifikovaných nehnuteľností, ktoré jednotlivými kúpnyimi zmluvami previedol na žalovaných 1/ a 2/. Podľa žalobcu však tieto zmluvy sú absolútne neplatnými právnymi úkonmi podľa § 39 OZ, pretože odporujú dobrým mravom a to v tom, že k predaju nehnuteľností došlo z jeho strany za ceny, ktoré neboli adekvátne ich trhovým hodnotám (boli neprimerane nízke) a súčasne osoby za neho konajúce a na druhej strane konajúce za žalovaného 1/ tak postupovali úmyselne s cieľom obohatiť seba, resp. žalovaného 1/ ako nimi ovládanú osobu.

10. V tomto smere odvolací súd súhlasí so žalobcom, že za kumulatívneho splnenia uvedených podmienok by bolo možné kúpne zmluvy vyhodnotiť ako absolútne neplatné právne úkony podľa § 39 OZ pre ich rozpor s dobrými mravmi, pretože aj odvolací súd považuje za spoločensky neakceptovateľné

zneužitie funkcie člena štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti spočívajúce v neoprávnenom obohatení seba resp. ovládanej osoby na škodu obchodnej spoločnosti.

11. Na druhej strane ale odvolací súd musí dať za pravdu okresnému súdu, jeho procesnému postupu a záveru, že žalobca svoje dôkazné bremeno neunesol a preto musela byť jeho žaloba zamietnutá.

12. Žalovaný 1/ už totiž vo vyjadrení k žalobe poprel skutkové tvrdenie žalobcu, že by nehnuteľnosti od neho kúpil za neprimerane nízku cenu. Žalovaný 1/ tvrdil, že dojednaná kúpna cena bola primeraná a žalobca opak ničím nepodložil.

13. Žalovaný 2/ zasa vo vyjadrení zo dňa 28. 05. 2019 uvádzal, že nehnuteľnosti nadobudol od žalobcu za cenu, ktorá rozhodne nebola podhodnotenou vzhľadom na predmet kúpy.

14. Obe tieto písomné vyjadrenia boli riadne žalobcovi doručené v rámci prípravy pojednávania, pričom žalobca bol v súlade s ust. § 167 ods. 3 CSP vyzvaný, aby označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadať (uznesenie prvoinštančného súdu zo dňa 28. 03. 2019 z č. I. 80 spisu doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 05. 04. 2019).

15. Preto ak právny zástupca žalobcu až na pojednávaní dňa 18. 09. 2019 navrhol, že do budúceho pojednávania predloží vyjadrenie realitnej kancelárie týkajúce sa (ne)primeranosti ceny, prvoinštančný súd opodstatnene uplatnil postup podľa § 153 CSP, tento dôkazný návrh už neakceptoval a vo veci rozhodol. Aj podľa odvolacieho súdu bol tento návrh na vykonanie dôkazu ako prostriedok procesného útoku predložený oneskorene. Žalobca mal a mohol takýto návrh urobiť oveľa-oveľa skôr, minimálne po obdržaní vyjadrenia žalovaného 1/ a samotné stanovisko realitnej kancelárie mal predložiť aspoň najneskôr na pojednávaní dňa 18. 09. 2019. Keďže prihliadnutie na tento procesný návrh žalobcu by si následne vyžiadalo nariadenie ďalšieho pojednávania, okresný súd postupoval v súlade s ust. § 153 ods. 1 a 2 CSP a svoj postup v súlade s ust. § 153 ods. 3 CSP aj dostatočne vysvetlil na strane 9 svojho rozsudku. Ak potom žalobca v odvolaní polemizoval, v akých prípadoch sa má podľa neho opodstatnene aplikovať sudcovská koncentrácia konania, odvolací súd musí konštatovať, že v prejednávanej veci išlo o modelový (ukážkový) prípad toho, kedy je uplatnenie tohto procesného inštitútu namieste, pretože v súlade s koncepciou nového civilného procesu strana evidentne si vedomá popretia určitej skutočnosti protistranou nemôže prísť na pojednávanie a až na ňom navrhovať dôkazy na preukázanie tejto (dlho predtým popretej) skutočnosti. Čiže prvoinštančný súd postupoval správne a nemusel nariaďovať predbežné prejednanie sporu ako fakultatívny postup podľa § 168 a nasl. CSP, ako sa toho domáhal žalobca v odvolaní.

16. Ak v tejto situácii súd prvej inštancie nevykonal ani žalobcom navrhované výsluchy B., R., L. a I. L. (a ani žalovaným 2/ navrhnutého svedka K. E.) a svoj procesný postup zdôvodnil v 29. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku tým, že by ich výsluchom nedošlo k preukázaniu pre rozhodnutie potrebných skutočností, odvolací súd sa s tým stotožňuje. Aj odvolací súd je toho názoru, že ak žalobca vyvodzoval tvrdenú absolútnu neplatnosť kúpnych zmlúv z neprimeranosti v nich dohodnutých kúpnych cien, tak je potrebné zdôrazniť, že neprimeranosť pojmovo predpokladá vzájomné porovnanie minimálne dvoch hodnôt. Bolo teda potrebné preukázať, aká bola trhová hodnota prevádzaných nehnuteľností v čase ich prevodu a len tento ukazovateľ potom mohol byť merítkom pre vyvodenie záveru o tom, že žalovaní ich nadobudli za príliš nízku cenu. Ako uviedol prvoinštančný súd, žalobca sa mal zamerať na dokázanie hodnoty nehnuteľností v danom čase a potom by podľa odvolacieho súdu bolo namieste vypočúvať menované osoby k okolnostiam, prečo boli kúpne ceny nastavené v kúpnych zmluvách tak ako boli. Odvolací súd tu tiež súhlasí so žalovaným 2/, že práve súdom nariadené pojednávanie je priestorom, kedy sa strana v súlade s ust. § 181 ods. 2 CSP dozvie, či ňou navrhnuté dôkazy budú vykonané alebo nie a preto žalobca nemohol byť prekvapený, keď na prvom pojednávaní vo veci zistil, že hore menované osoby vypočuté nebudú. Súd totiž nemá povinnosť informovať stranu vopred (pred pojednávaním, resp. predbežným prejednaním sporu), že nemieni vykonať ňou označené dôkazy. Navyše podľa odvolacieho súdu výpovede žalobcom označených L., ktorí sú konateľmi žalovaného 1/, ktorý je stranou konania (a ktorých by v dôsledku toho bolo možné vypočúť v zmysle rozhodnutia R 6/1978 len ako strany, nie ako svedkov) by neboli spôsobilými preukázať neprimeranosť kúpnych cien ako to bolo tvrdené v odvolaní. Po prvé preto, že podľa ust. § 195 ods. 1 CSP je výsluch strany namieste vtedy, ak tvrdené skutočnosti nemožno preukázať inak a v tomto prípade (ne)primeranosť kúpnych cien bolo možné a

aj nutné preukázať inak. Po druhé, povinnosťou strany v prípade nariadenia jej výsluchu súdom je len dostaviť sa na výsluch, z ust. § 195 ods. 2 CSP ale nevyplýva jej povinnosť vypovedať (v porovnaní so svedkom, ktorý je k tomu povinný podľa § 196 ods. 2 CSP). A po tretie, vzhľadom na písomné nesúhlasné stanoviská žalovaného 1/ so žalobou možno sotva predpokladať, že by jeho konatelia pred súdom uviedli, že nehnuteľnosti boli od žalobcu nadobudnuté iba za zlomok ich reálnej ceny, resp. že eventuálne príliš nízke ceny neboli dôsledkom určitých ekonomických reálií (napr. nutnosti predaja v dôsledku akútnej potreby získania financií).

17. S uvedeným súvisia aj odvolacie námietky žalobcu o tom, že na ustálenie adekvátnosti kúpnych cien nebolo potrebné znalecké dokazovanie, či iný odborný pohľad, lebo ceny boli „očividne“ príliš nízke. Odvolací súd tento subjektívny názor nezdiedla, pretože sa zo svojho laického pohľadu v odbornej problematike oceňovania nehnuteľností nedokáže kompetentne vyjadriť v roku 2021 k tomu, či kúpne ceny nehnuteľností v stranami uzavretých zmluvách z rokov 2009, resp. 2014 zodpovedali v tom čase existujúcim trhovým podmienkam. Najspoľahlivejšiu odpoveď na to mohlo poskytnúť znalecké dokazovanie (ktoré ale žalobca vôbec nenavrhol) a istú odbornú výpovednú hodnotu mohlo mať aj stanovisko subjektu pôsobiaceho v realitnom segmente trhu, ak by ho bol žalobca predložil včas. Nakoľko tomu tak nebolo, žiaden dôkazný podklad v tomto smere v spise nie je, za mylné je nutné označiť presvedčenie žalobcu o v podstate „symbolických“ kúpnych cenách v uzavretých kúpnych zmluvách, resp. že je to skutočnosť, ktorá sa podľa § 186 ods. 1 CSP nedokazuje. Nejedná sa totižto ani o skutočnosť všeobecne známu a ani o skutočnosť, ktorá by bola súdu známa z vlastnej činnosti. K uvedenému stačí už len dodať, že nebolo procesnou povinnosťou žalovaných preukazovať primeranosť kúpnych cien v porovnaní s vtedy existujúcimi trhovými podmienkami, resp. zdôvodňovať nastavenie cien, lebo bol to žalobca, ktorý tvrdil neprimeranosť cien a teda on bol povinný svoje skutkové tvrdenia aj preukázať.

18. Žalobca neoprávnenne vytykal prvoinštančnému súdu aj okolnosť, že sa nezaoberal rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/342/2016, ktoré podľa neho riešilo porovnateľnú vec. Okresný súd sa ale k tomuto rozhodnutiu dostatočne vyjadril na strane 9 rozsudku v tom zmysle, že nebolo použiteľné, pretože v tam riešenom prípade bola neprimerane nízka cena prevádzaných nehnuteľností ustálená práve na podklade znaleckých posudkov. Žalobca si preto podľa odvolacieho súdu protirečí, keď na jednej strane v odvolaní tvrdí, že v prejednávanej veci vôbec nebolo potrebné znalecky zisťovať adekvátnosť kúpnych cien a na druhej strane v rozpore s tým poukazuje na rozhodnutie odvolacieho súdu práve na takomto dokazovaní založené.

19. Pokiaľ naostatok žalobca v odvolaní požadoval zrušenie napadnutého rozsudku na podklade toho, že okresný súd mu na pojednávaní dňa 18. 09. 2019 neumožnil klásť otázky žalovanému 2/, ani táto odvolacia námietka nebola uplatnená dôvodne a už vôbec nemohla sama o sebe viesť ku kasácii rozhodnutia okresného súdu. Žalobca totiž nerozlišuje medzi prednesom strany a výsluchom strany podľa § 195 CSP ako dôkazným prostriedkom podporného charakteru. Iba výsluch strany v zmysle ust. § 195 CSP treba podľa odvolacieho súdu viesť spôsobom analogickým ako ak je upravený v ust. § 202 CSP týkajúcom sa svedka, keďže v Civilnom sporovom poriadku absentuje bližšia úprava priebehu výsluchu strany sporu. V súlade s tým je možné klásť vypočúvanej strane aj otázky zo strany protistrany. V prejednávanej veci však okresný súd podľa obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 18. 09. 2019 nerealizoval vypočutie žalovaného 2/ ako dôkaz výsluchom sporovej strany, iba žalovanému 2/ umožnil osobne sa k veci vyjadriť, t. j. realizovať toto procesné právo ako súčasť svojho prednesu, čo mal odvolací súd potvrdené aj zo zvukového záznamu z pojednávania (§ 98 CSP). V takom prípade nebol žalobca oprávnený klásť žalovanému 2/ otázky a teda okresný súd tu nijak nepochybil. Podľa zvukového záznamu je pravdou, že žalobca sa na pojednávaní kladenia otázok žalovanému 2/ ani nedomáhal, nežiadal o takúto možnosť, pričom ani v odvolaní nekonkretizoval, aké pre rozhodnutie právne relevantné skutočnosti mali prispieť k uneseniu jeho dôkaznej povinnosti, ak by mohol (ako to tvrdil v odvolaní) položiť žalovanému 2/ svoje dve otázky. Súd prvej inštancie postupoval procesne správne a neporušil procesné práva žalobcu.

20. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil dodávajúc, že žalobcom formulovaný žalobný návrh nijak neodporoval ust. § 457 OZ a na žalobe žalobca mal naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c) CSP, lebo ním požadované súdne rozhodnutie smerujúce voči žalovaným ako evidovaným vlastníkom by bolo spôsobilým podkladom pre vykonanie zmeny v katastri nehnuteľností (§ 34 ods. 1 zákona č. 162/1995

Z. z.). Odvolací súd potvrdil rozsudok aj ohľadne závislého II. výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP zakladajúce plne úspešným žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu, t. j. v rozsahu 100 %.

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalovaní 1/ a 2/ a preto im odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).